

אחרית הימים

ביאורים נפלאים במהות התקופה דזמן הגאולה

קטעים קצרים מתוך הספר לקושי תורה להאדמו"ר הזקן בעל התניא והשו"ע, מובאים באופן השווה לכל נפש, עם הרחבת הביאור ממקורות נוספים בתורת החסידות מותאם לתאריך והזמן. "טעמו וראו כי טוב הויל".

נס מלובש
9 | בטבע

לרקוד ברחובות
4 | על הגאולה

שמחה מתוך שלימות | 13

פקחות דקדושה | 11

עריכה: הרב מנחם מענדל פרידמן, רב קהילת חב"ד הדר גנים פ"ת
הרב נועם ישראל הרפז, ראש כולל 'היכלו של משיח - יפוצו'
ר' חיים טל, יו"ר יפוצו

• וזאת למודעי •

לא כל הביאורים הובאו בשלימותם כפי שנאמרו ונדפסו ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח. וחלקם עובדו ע"י חברי המערכת - כך שגם מי שאינו רגיל בסגנון שיחות-הקודש ומאמרי כ"ק אד"ש יוכל להבין פשוטם של דברים. ייתכן שנפלו אי אילו טעויות בהבנת הדברים, ושגיאות מי בין. אשר על כן, מי שיתקשה בהבנת הדברים - מוטב שיעיין במקורי הדברים כפי שנסמנו בתחילת הביאור, ויונעם לו.

לתגובות והערות:
הודעות: 770.284.0749
קו שיעורים 'לכשיפוצו': +97279913074

**לכשיפוצו
מעיונתך**

תוכן העניינים

ד.....הפרשה החסידית.....ד

גילוי אור השפע והגאולה בדרך הטבע
לרקוד ברחובות; צריך ל'רעוב' לגאולה, כי אין כבר כח לחכות...;
ירידת השפע והפרנסה, בדרך הטבעית ועל ידי אומות העולם;
עבודת ד' דרך הטבע והגוף וכוחותיו; הפצת החסידות וגילוי
הגאולה, דרך הטבע ומעל הטבע

ה.....מושג בחסידות.....ה

אהבה רבה בתענוגים

ט.....באותיות הרב.....ט

שקדים עניינם זריזות
המשכה שעל ידי הכהנים - ללא עיכובים; המשכת ההשפעות
שנגזרו בראש השנה
המטרה והתכלית בניסים
מדוע הנס מתלבש בטבע?!; עיקר התכלית שבנס - המשכה
בטבע; יפוצו - ביטול ללא הגבלות; המשכת נקודת הביטול בכל
הפרטים; העולם מוכן לגאולה!

יא.....דברות קודש.....יא

הלימוד מפקחותו של קרח
ה"פקחות" - לדעת המעלות דדורנו זה; לחטוף כל הזדמנות להוספה
בתורה ומצוות!

יב.....חשיבה גאוֹלתית.....יב

מפתח השמחה: הדרך לגלות את האור הגנוז בלב הילד

יד.....אראנו נפלאות.....יד

הפתרון לסכסוך המר

טז.....בשורת הגאולה.....טז

לראות את העולם בעיניים של תורה

"טעמו וראו כי טוב ה'" – רעיון חסידי עמוק ומרתק על פרשת השבוע, מוגש בסגנון ברור ומוכן, באופן השווה לכל נפש.

גילוי אור השפע והגאולה בדרך הטבע

מבוסס על דברי רבינו הגדול אדמו"ר הזקן בעל התניא והשולחן ערוך בספרו "ליקוטי תורה", המכונה 'תורה שבעל פה של החסידות' (פרשת קרח נה, ג ואילך), ועל דברי ב"ק האדמו"ר מליובאוויטש שליט"א מלך המשיח ב'דבר מלכות' (פרשת קרח).

לרקוד ברחובות

אמר פעם כ"ק הרב הקדוש ר' אהרון מבעלז: אילו היו יודעים כמה קרובים אנו לגאולה, היו רוקדים ברחובות...

מעלת הכהונה - זריזות והמשכות ללא עיכובים

בפרשת השבוע מסופר על הנס המיוחד שארע למטה אהרון, אחרי שהכניסוהו למקום קודש הקדשים: "והנה פרח מטה אהרן, ויוצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים". מטה אהרון הפך ממטה חלק ודומם, חסר חיות, לגזע עץ חי ופורח, מלא ציצים ופרחים ופירות שקד. האדמו"ר הזקן בספרו ליקוטי תורה, מקשה מדוע היו אלו דוקא פרות שקד, והרי ישנם הרבה סוגי פירות, ומדוע הוציא המקל דוקא שקד ולא פרות של כל מין אחר?

ומבאר אדמו"ר הזקן שלשקד ישנו עניין מיוחד: הוא ממהר להוציא ולהכין את פירותיו, מהר יותר מכל סוגי הפירות בעולם. ומוסיף רבינו, כי לכך גם נקרא השקד בשמו, משום ששקד הוא מלשון שקידה, כמו שכתוב "מקל שקד אני רואה - כי שוקד אני על דברי לעשותו". ומבאר רבינו שמעלתו זו של השקד היא רמז לכהונת אהרון, ומשום כך הוציא מקלו דוקא פירות שקד, וכדלהלן:

כשנתבונן נראה שאותיות שמו של 'אהרן'

הכהן הם אותיות 'נראה', וזהו מכיון שעל ידי אהרון הכהן מתגלים ונמשכים כל האורות וההארות העליונות מלמעלה למטה, ועל ידי אהרון אפשר לראות גם למטה את ההארות העליונות.

אך מוסיף רבינו ומדגיש שמעלת אהרון המיוחדת היא, שהמשכת וגילוי האורות על ידו נעשית בזריזות ובמהירות גדולה, מרום המעלות והמדרגות העליונות עד למטה, וללא שום עיכובים.

ומוסיף רבינו ומבאר את יסוד העניין:

כידוע ומבואר בגמרא ובספרים גזר דינו של האדם נחתם בראש השנה, ואז נכתב עליו דינו לכל השנה בענייני בריאות ופרנסה וכו'. ולכאורה מתעוררת שאלה, שהרי אם כבר מראש השנה נחתם כל דינו של האדם, לשם מה צריך להמשיך ולהתפלל במשך כל השנה כולה, 'רפאינו', 'ברך עלינו', והרי דינו של האדם כבר נחתם, ומה שמגיע לו יקבל!

והתרוץ הידוע בזה הוא שאף על פי שדינו של האדם כבר נחתם, אך השפע שנגזר עליו עדיין ממתין בעולמות העליונים מאד, במקום יציאת השפע והתגלותו, ובכדי שיירד השפע הזה ויתגלה כאן בעולם השפל, עליו לרדת ולהשתלשל בעולמות ומדרגות רבות, עד שיתגשם אצל היהודי בדמות הרפואה או

הפרנסה הנצרכת לו.

אמנם יש לדעת, מטעים האדמו"ר הזקן, שבכל ירידה כזו, מהיכל להיכל ומעולם לעולם, על השפע לעבור 'משפט' האם אכן מגיע לאותו יהודי אותו שפע מיוחד שנגזר עליו והאם הוא עדיין ראוי לו, ובכל עולם קיימים קטרוגים שונים שמנסים למנוע את ירידת השפע לעולם. אך בכל אופן, ישנה דרך אחת, בה השפע אינו עובר כלל דינים וקטרוגים אלא מגיע במהירות וזריזות ישר אל האדם הראוי לו, ללא שום מניעות.

דרך זו, מגלה האדמו"ר הזקן, היא דרך 'ברכת כהנים', שבשעה שבני אהרון נושאים את ידיהם ומברכים את ישראל, השפע יורד דרכם במהירות וללא שום דין ומשפט. הסיבה לעניין הזה הוא משום שהכהנים שורשם במידה שנקראת 'רב חסד', והיא המידה שהקב"ה משפיע בה על האדם שפע וחסד ללא בדיקה, משום שהחסד מתרבה ומתגבר על כל הדינים והמניעות, בשונה מחסד סתם, שנקרא 'חסד עולם', והוא צריך ללכת דרך העולמות בצורה הרגילה'.

צריך ל'דעוב' לנאולה, כי אין כבר כח לחבות...

ובעניין זה, של חשיבות ירידת השפע והאור במהירות, האריך הרבי שליט"א מלך המשיח במקום אחר, כיצד יש להתמלא תמיהה ופלא על שעדיין לא הגיעה הגאולה תכף ומיד, ואיך שהדבר גורם לו צער ועצב, שנמצאים כאן בגלות, במקום שיימצאו כולם יחד עם עם ישראל כולו בירושלים ובבית המקדש. ומוסיף הרבי שעוד יותר קשה לו, שצריך לדבר על עניין זה בשבת קודש, כשהדבר גורם לצער ובהלה שעדיין לא הגיעה העת. ושלכן על כל אחד להרבות השתוקקות וצימאון לגאולה שעל ידי כך נזכה לגילויה השלם. ובלשונו הק':

ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) - היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות?!...! עד מת?!...!

ע"פ האמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גודל הצער וההבהלה (ועד שמצד גודל הצער אין להאריך בזה ביום השבת) - היתכן שבנ"י נמצאים עדיין בגלות?!...! עד מת?!...!

מתוך מדור הפרשה החסידית

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש, . . - נמצאים אנו ביום הש"ק זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בני"י מכל קצוי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש ובבית המקדש, מסובים ל"שולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם", שעליו ערוכים הליותן ושור הבר ויין המשומר!

ועוד ועיקר - שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציוי ונתנית-כח ד'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (. .) בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי!

בעניין זה סיפר פעם הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוזין לחסידיו סיפור נאה:

מעשה ביהודי אחד, שהיה כפרי פשוט שהגיע מכפרו לעיר לתפילת ראש השנה. אותו יהודי היה בור ונבער לגמרי, ולא ידע כיצד ומה מתפללים, אך מתוך היראת שמים שבו הבין שבראש השנה יום הדין, יש להתאמץ ולהגיע לבית הכנסת, ולכן כך עשה, כשהוא מצטרף למתפללים מבלי לדעת מה וכיצד לעשות.

והנה באמצע התפילה כשהגיע הקהל לתפילת עמידה של שחרית, החל הקהל מרוב התרגשות בתפילה לגעות בבכי בקול רם. התבונן הכפרי סביבו ותמה, מדוע בוכים כל המתפללים יחדיו, הרי לא הייתה כאן כל קטטה ביניהם ואין שום סיבה נראית לעין שבגללה בוכים הם?

כנראה, הסיק אותו כפרי במחשבתו, הקהל כבר רעב מחמת התפילה המתאחרת ולכן בוכים כולם על שאי אפשר עדיין לאכול, כיון שהרעב מציק להם מאד, ומיד הצטרף אף הוא לבכייתם.

אך הנה כעבור זמן מה, נרגעו הקולות והבכיות פסקו, והחזן החל בנעימת ראש השנה את חזרת התפילה, ושוב כל הקהל הצטרף בשמחה ובתענוג לנעימת נוסח התפילה וזמירות החזן.

תמה הכפרי עוד יותר, אם מקודם בכו על שהיו רעבים, מדוע עתה שמחים הם, והרי עדיין לא אכלו מאומה? חשב הכפרי וחשב, עד שהסיק שכנראה לכבוד החג הכינו כולם אוכל טעים ומיוחד, ועל כן חושבים הם שככל שיתבשל האוכל זמן רב יותר יהיה משובח יותר, ולכן הפסיקו לבכות. פסק גם הכפרי בעצמו מלבכות.

והנה הגיע הקהל לתפילת מוסף, ושוב פרץ הקהל בבכי. תמה הכפרי בכפליים, הן כבר בכו ונרגעו, מדוע בוכים שוב? אין זאת, הסיק הכפרי בהחלטיות, אלא שאמנם שמחים הם שהאוכל מיטיב להתבשל ולהצטמק כראוי, אבל רעבים הם כל כך עד שכבר קשה להם עוד לחכות... ושוב הצטרף הכפרי לבכיותם.

סיים רבי ישראל מרוזין את סיפורו ואמר לחסידיו, הנה לכם משל יפה על הגלות והגאולה. חורבן וגאולה וחורבן, בכי ושמחה ובכי. נכון יש לדעת כי אמנם מובטחים לנו תשועות וניסים מופלאים בגאולה העתידה, אך עלינו להמשיך בכל כוחנו להתפלל שתזדרז הגאולה ותיגלה לעינינו במהירות גדולה, יען כי אנו כבר רעבים מאד ואין לנו עוד כח לחכות...

ירידת השפע והפרנסה, בדרך הטבעית ועל ידי אומות העולם

כ"ק הרבי שליט"א מלך המשיח, בשיתתו השבועית, הוסיף בביאור העניין קומה מחודשת ונפלאה:

והנה הגיע הקהל לתפילת מוסף, ושוב פרץ הקהל בבכי. תמה הכפרי בכפליים, הן כבר בכו ונרגעו, מדוע בוכים שוב?

מתוך מדור הפרשה החסידית

שהרי לכאורה יש להבין, שהרי בכדי לגלות את העניין של פריחת השקדים במטה אהרון, היה לכאורה אפשר שהשקדים היו מתגלים מוכנים על המטה, ולשם מה התגלו השקדים באופן של 'יוצא פרח ויצץ ציץ', כלומר באופן של צורת צמיחה וגידול טבעי, והרי הניסים אינם צריכים למהלכים טבעיים מעין אלו?

אלא מבאר הרבי שאף שעצם הגס של פריחת השקדים הוא עניין לא טבעי לגמרי, אף על פי כן, היה הגס צריך לקרות באופן שאינו לגמרי מנותק מהטבע, אלא נמשך ומתגלה דרך הטבע, כך שגם פריחת השקדים התחבר והתקשר עם טבע המטה באופן של פרח, ציץ, ופרי.

ומוסיף הרבי ומבאר את יסוד העניין:

שהרי כפי שהתבאר, מעלת הכהונה היא שעל ידה יורד השפע העליון בדרך של השתלשלות במהירות וזריזות דרך כל העולמות, ללא הסדר הרגיל של המשכה בצורה של דין על האדם אם הוא ראוי לכך או לא. אך אמנם גם באופן של המשכת השפע באופן זה, עדיין אין השפע מדלג על העולמות ודרגות ההשתלשלות אלא ממחר ומזדרז בירידתו ומתגלה בעולם ללא המניעות והעיוכבים.

ולכן, מבאר הרבי, מובן שאף על פי שהגס אינו זקוק לדרכים טבעיים, אך בדרך ירידת השפע על ידי הכח של מעלת הכהונה השפע יורד ועובר בכל העולמות ובכל דרגות ההשתלשלות, ולכן גם בעולם הזה הוא מתגלה באופן של דרגות והשתלשלות הדרכים הטבעיים של 'פרח' ו'ציץ', עד לפרי שלם.

וממשיך הרבי ומוציא מעניין נפלא זה, יסוד חשוב לדרכו של האדם בעולם בעניין פרנסתו ועבודתו:

שלפי האמור, מתבהר כי על ידי ברכת כהנים זוכים ישראל לשפע של רנסה באופן ניסי הממהר לבוא ולהתגלות, שהשקדים שהם פירות מאכל, מרמזים על מזון ופרנסה. אך יש לדעת כי עדיין הם נמשכים באופן של 'פרח, ציץ, ופרי', בדרך השתדלותו הטבעית של האדם וכמו שכתוב 'וברכך ה' אלוקיך בכל משלח ידך אשר תעשה', שעל ידי שהאדם חזרר באמונה,

**צריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם
בבוקר . . הרי הוא מציאות ד"יפוצו"
. . אין פירושו שהוא מציאות לעצמו,
ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" . . אלא
כל מציאותו היא "יפוצו".**

מתוך מדור "באותיות הרב"

כשרבי מענדל היה מספר סיפור זה היה עוצר כאן, ואומר בדרך צחות: כבר דרשו דורשי רשומות ואמרו ש"גוף" ראשי תיבות (באידיש) "גוף וויל פרעסן" (הגוף רוצה לזלול) ועוד "גוף" ראשי תיבות (באידיש) "גוף וויל פאפן" (הגוף רוצה לישון) וכשאומרים לו לגוף שה"גוף" ראשי תיבות (באידיש) "גוף וועסט פגרן" (גוף סופך שתתפגר) ועוד "גוף" ראשי תיבות (באידיש) "גוף וועסט פארפוילן" (גוף סופך שתרקב באדמה) אף על פי כן הגוף לא נכנע ואומר ש"גוף" ראשי תיבות (באידיש) "גוף וויל פארט" (הגוף חפץ בזאת בכל זאת).

אך אז שמע רבי הלל מפארטיש והתוודע לתורת החסידות החב"דית, על ידי החסיד המפורסם רבי זלמן זעזמר שקרבו לדרך חב"ד באמרו לו:

"אברך, טעות היא בידך! הגוף אינו אלא זכוכית, שדרכה אפשר לראות אלוקות! צריך רק לזכך ולעבד את טבע הגוף כראוי בכדי שיוכל לראות דרכו אלוקות, כשם שיש לעבד את הזכוכית בכדי לראות דרכה את השמש, אך עבודה זאת נדרשת להיות עם הגוף וטבעו, ובתוך הגוף!"

ורבי הלל, שהכיר והפנים את אמיתות הדברים, החל לזכך את גופו, ומאז שינה את כל סדר עבודתו בעבודת השם.

הפצת החסידות ונילוי הגאולה, דרך הטבע ומעל הטבע

יתרה מזאת, מלמד הרבי שליט"א מלך המשיח, כי יסוד זה הוא יסוד נפלא ללימוד האדם בדרך עבודת ה' והחסידות, ועל אופן

שכל פרנסתו היא באופן ניסי ומושגח בידי ה', הוא נעשה כלי לקבל את ברכת ה', אך הכלי הוא בעל מגבלות טבעיות. באופן שניכר ומתגלה בעולם, כך שטבע העולם ואף אומות העולם, מסייעות לו בדרך ירידת שפע הפרנסה.

כך מסופר גם על אחד מהחסידים, שביקש מהצמח צדק הסבר עמוק בעניין ההשגחה הפרטית, בכדי שיבין את עניין זה היטב. הצמח צדק קירב את אותו חסיד לחלון וביקש ממנו להביט החוצה. כשהביט החסיד החוצה התבונן וראה איכר גוי נוסע בעגלה עמוסת קש, כשלתע עבר מאחוריו יהודי חסיד שלקח לו מהעגלה קיסם קטן לחטט בין שיניו, יען היה לו דבר בשיניו שהפריע לו להתפלל. פנה הצמח צדק אל החסיד ואמר לו, דע לך שיהודי זה הוא אחד מל"ו צדיקים, שרצה להתפלל בישוב הדעת. וכיון שהיה לו דבר שהפריע לו להתפלל, דאג לכך הקב"ה לפרט קטן עוד מששת ימי בראשית, והכין את כל הכפר של אותו איכר, את אותו גוי ואת עגלתו העמוסה בקש, הכל בשביל יהודי זה, כדי שביום זה יוכל להתפלל כראוי.

עבודת ד' דרך הטבע והגוף ובוחותיו

באותו עניין סיפר גם הרב החסיד המשפיע המפורסם רבי מענדל פטרפס, על דרכה של החסידות המלמדת על עבודת ד' מתוך הטבע וכוחות הגוף:

החסיד המפורסם רבי הלל מפארטיש, קדוש היה מבטן ומלידה, מסופר כי עוד בילדותו, כשלקחו אביו לרבו רבי מרדכי מצרנוביל להתברך ממנו, לא פסק הילד מלשאול את אביו מי הוא האיש הזה, בהצביעו לעבר רבי מרדכי, וכשענו לו כי זהו "סבא", ענה "הן רואה אני אש דולקת על ראשו של "סבא"!"

בתחילת דרכו בעבודת השם של רבי הלל, טרם ידע משיטתו הקדושה של רבנו הזקן, היה שונא את גופו בתכלית השנאה והיה מתבטא תמיד כי "הגוף הוא שורש לכל דבר רע", יען כי ממנו באות כל התאוות הגופניות והרצונות השלילים המורידים את הנשמה לעמקי שאול תחתיות.

התגלות הגאולה העתידה:

**האמת היא שלא תיארנו לעצמינו
שנקבל תשובה נהירה וברורה כל
כך, הוסיפו בהתפעלות רבה.**

מתוך מדור אראנו נפלאות

העולמות והדרגות. כך על האדם לגלות את מציאות מצבו, שמהותו שהיא 'פוצו מעיינותיך' שהיא למעלה מדרך הטבע, בתוך העולמות שסביבו.

וכך גם באופן של גילוי הגאולה העתידה, שאף שהניסים שעתידיים להיות יהיו לגמרי מעל דרך הטבע, בכל אופן גם הם יהיו בדרך ההשתלשלות הטבע והעולמות על ידי שכל מהות הטבע ואומות העולם יהיו חלק מגילוי מלכותו של מלך המשיח.

כי כל יהודי צריך לעמוד תמיד במצב שמהותו ותפקידו בעולם, היא להפיץ ולגלות את אור החסידות סביבו, ועוד לפני שהוא מתחיל בעבודה זאת הוא צריך לדעת ולהעמיד בליבו, שזוהי מהותו האמיתית, וכמאמר הכתוב "אני לא נבראתי אלא לשמש את קוני", שזהו תפקידי בעולם, ולא שאני מציאות לעצמי, שגם מתעסק בהפצת החסידות, אלא זוהי מהותי ומציאותי האמיתית. ובחינה זו היא למעלה ממציאות הטבע, היינו שהאדם מעמיד את עצמו ומציאותו למעלה מטבעו בעולם.

אך גם אחר כל זאת, אין לו להסתפק במדרגה זו בלבד אלא על האדם להמשיך את דרגה ומעלה זו לעולם שסביבו, היינו לגלות ולהפיץ בפועל, באופנים ובמצבים שלו את אור החסידות סביבו, כדרך המשכת השפע דרך כל

מושג בחסידות ביאור מושגים יסודיים בתורת החסידות

ממנו אהבת ה' בליבו.

וזהו הביאור בציווי "ואהבת את ה' אלוקיך",

שהרי לכאורה אינו מובן, כיצד אפשר לצוות על אהבה, דהרי אם הוא אוהב את ה' בטבעו אין צורך לצוות על כך, ואם אינו מרגיש אהבה לאלוקות - מה יועיל כשיצווהו על כך? אלא שהביאור בזה הוא, דהציווי הוא על ההתבוננות בגדולת ה', כך שממילא תיוולד אהבת ה' בליבו, שלזה הרשות נתונה לכל אדם. והפסוק הוא בהמשך לפסוק "שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד" - שע"י ההתבוננות באחדות ה' ובגדולתו בוודאי יגיע לאהבת ה'.

אהבה רבה בתענוגים

בחסידות מבואר שישנם ב' דרגות באהבת ה': אהבת עולם, והיא אהבת ה' הנולדת ע"י התבוננות האדם בגדולת ה', ואהבה רבה בתענוגים, שהיא אהבה הבאה מלמעלה לצדיקים הגדולים, לאחר שהם שלימים באהבה שנולדת מטעם ודעת. ואמנם אהבה זו היא מעין עוה"ב, והיא כמו קיבול שכר בעולם הזה, שעל זה נאמר "עולמך תראה בחיך", ואין כל אדם זוכה לה בחייו. אך עיקר עבודת האדם היא להגיע לאהבה שנולדת מטעם ודעת, שהיא ע"י ההתבוננות בגדולת ה', שהיות שמוחו של כל אדם הוא ברשותו (למעט רשעים שהם ברשות ליבם עד שיעשו תשובה). לכן הוא יכול להתבונן במוחו ככל שיחפוץ ולהוליד

שקדים ענינם זריזות

ההשפעה ממנו על חסד גשמי וע"י אהרן שהוא בחינת נראה אור היינו שיהיה נמשך השפעת החסד במהירות שלא יתעכב בהעולמות וריבוי ההשתלשלות שמוכרח להיות נמשך בהם עד שיומשך ויתגלה למטה כ"א יהיה עובר ונמשך דרך הם במהירות מבלי עכבה בהם.

המשכת ההשפעות שננזרו בראש השנה

וביאור הענין הנה ידוע הקושיא מהו שמבקשים בכל יום ומתפללים רפאנו ה' ברוך עלינו הרי עיקר דינו של האדם הוא בר"ה ויוה"כ. אך הענין כי מה שנכתב ונחתם בר"ה ויוה"כ"פ היינו שנמשך לו חסד על נפשו והחסד הוא הנמשך מא"ס ב"ה הוא למעלה עדיין, והוא צריך להשתלשל ולירד בהשתלשלות מדרגות רבות בהיכלות דאב"ע מהיכל להיכל עד שיתעבה להיות חסדו בענינים גשמיים לרפאות החולה ולברך השנים.

(לקוטי תורה קרח נה, ג)

והנה פרח מטה אהרן כו' ויגמול שקדים. להבין למה שקדים (וע' ברבות ס"פ קרח) הנה שקדים הם ממהירים להגמר יותר מכל הפירות ותבואות כמו זית גפן תאנה כו' שכולם משתהים זמן רב יותר מהשקדים וכמ"ש ברבות סוף קהלת (קט"ו ב') מה סימנו של שקד זה משעה שהוא מציץ עד שעה שהוא גומר כ"א יום. וע"כ נקרא שקד שהוא ענין מהירות כמ"ש (בירמיה סי' א') מקל שקד כו' כי שקד אני על דברי לעשותו וזהו רמז על הכהונה.

המשכה שעל ידי הכהנים - ללא עיכובים

כי הנה אהרן אותיות נראה (עמ"ש מזה בד"ה בעלותך) שעל ידו היו כל ההתגלות והמשכות האורות מלמעלה למטה. והנה ההמשכות הנמשכים על ידו הם נמשכים מרום המעלות עד למטה במהירות גדולה בלי שום עיכובים כי הנה כתוב בבהמ"ז הן את העולם כולו בטובו בחן בחסד להיות מתהווה מטובו וחסדו העליונים השפעות גשמיים צ"ל ירידת החסד בהשתלשלות מדרגות רבות מאד עד שיתעבה

המטרה והתכלית בניסים

שלאכאורה הי' מספיק שהנס יהי' רק בהפרט שנוגע לכוונת הנס ("שבחרתי באהרן הכהן") - לשם מה הי' הנס דשקדים צריך להיות צמיחה וגידול בסדר טבעי - "ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמול שקדים" (ואת כל זה הראה משה לבנ"י).

מדוע הנם מתלבש במבע?!

וצריך להבין: כיון ש"פרח מטה אהרן" הי' נס בכדי להראות על בחירת הקב"ה בכהונת אהרן - הי' מספיק אילו היו נעשים שקדים מוכנים על המטה. שזה הי' סימן לבנ"י, דהיינו.

עיקר התכלית שננס - המשכה בטבע

ונקודת הענין בזה: התכלית והחידוש דנס זה הוא, שהגם שמטה מצד עצמו אינו שייך בטבעו לפריחה וצמיחת פירות, זה יכול להיות רק בכחו של הקב"ה (נס), אעפ"כ, נפעל נס זה במטה אהרן, וזה הי' ונשאר לא סתם ענין נסי שלמעלה לגמרי מהטבע, אלא שזה מתקשר עם טבע המטה. ולכן הי' אופן הפריחה בסדר טבעי (אבל לא בהגבלת הזמן) דצמיחת פירות: "ויצא פרח (כמשמעו) ויצץ ציץ ויגמול שקדים...."

יפוצו - ביטול ללא הגבלות

וכן יש לומר שג' הענינים ד"יפוצו מעינותיך חוצה" הם ע"ד ג' הענינים שבאות ד': יפוצו - נקודת הביטול, מעינותיך - הקן למעלה (רוחב), וחוצה - הקן באורך שמרמו על ההשפעה מלמעלה למטה.

לכל לראש צריך יהודי לעמוד במצב ד"יפוצו" - מציאותו צריכה להיות מציאות ד"יפוצו", מציאות שמפיצה אלקות, ובאופן שלמעלה ממדידה והגבלה (יפוצו ללא הגבלות). לפני שאומרים לו מה (בפרטיות) הוא צריך להפיץ [מעינותיך], והיכן הוא צריך להפיץ [חוצה] - צריך הוא לדעת, שמיד כאשר הוא קם בבוקר (עוד לפני שעושה את עבודתו

בפרטיות) הרי הוא מציאות ד"יפוצו" - "מודה אני לפניך כו' רבה כו'". "אני נבראתי לשמש את קוני" אין פירושו שהוא מציאות לעצמו, ומציאות זו מתעסקת ב"יפוצו" (לשמש את קוני), אלא כל מציאותו היא "יפוצו". ובלשון הידוע: "לכתחילה אריבער", מיד מלכתחילה עומד הוא מלמעלה.

המשכת נקודת הביטול בכל הפרטים

ואח"כ הוא צריך להמשיך זאת בפרטים: "מעינותיך" - הוא צריך להפיץ דוקא את מעינות התורה, שמטהר בכל שהוא [למעלה מדרגות המים שלמטה מזה, מי מקוה וכיו"ב], והוא צריך להפיצים "חוצה", החל מחוצה בעצמו (מנקודת האמונה והקבלת עול שלו בשכלו ומדותיו וכחותיו הפנימיים), עד בחוצה כפשוטה - חוץ מהד' אמות דקדושה, דישיבה, ביהכנס"ס וביהמ"ד, ועד ב"חוצה" (עם ה"א שכולל חוצה) שאין חוצה למטה ממנה.

העולם מוכן לגאולה!

העולם כבר מוכן, מושלם! כאשר יהודי יעשה את עבודתו כדבעי - באופן שלמעלה ממדידה והגבלה, וביחד עם זה כפי שזה מלוכב בכלים דלבושי הטבע - הוא יראה איך שהעולם, טבע העולם ואמות העולם מסייעים לו בעבודתו.

נצחיותו של משה רבינו

ואך שבהמשך הכתוב נאמר "לפני מותו", הרי, מוכן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחר כל מה שעברו במשך הדורות שלפני זה ויצאו ידי חובה של כל הענינים הבלתי רצויים, אין עוד ענינים של ירידה כו', ובמילא, ישנה מציאותו של משה - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - נשמה בגוף באופן נצחי.

(שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ש"פ האזינו - שבת שובה התש"נ)

הלימוד מפקחותו של קרח

להיות "עמדו הכן כולכם", לצחצח את הכפתורים האחרונים], בכדי שינצלו את הכחות שישנם בכדי לסיים את אחרוני הפכים קטנים וה"שיריים" של העבודה, ועי"ז - להביא את הגאולה בפועל ממש.

מבין עניני ה"פקחות" של יהודי בעבודתו, נכלל גם - שהוא מנצל כל הזדמנות אפשרית להוסיף עוד בתורה ומצוות, הן בנוגע לעצמו והן בנוגע לעורר יהודים נוספים שמסביבו.

לחטוף כל הזדמנות להוספה בתורה ומצוות!

ובפרט שבעמדנו בסוף זמן הגלות, לאחרי הריבוי גדול ועצום דמעשינו ועבודתינו במשך כל הדורות, הרי אין אתנו יודע עד מה - איזה מעשה טוב יהי' הענין המכריע שיביא את הגאולה [וכמו"כ בעבודת כל יהודי בפרט, באיזה ענין צ"ל אצלו ה"מצוה דהוה זהיר ב"י טפי", וכידוע גם דברי הבעש"ט, שנשמה יורדת למטה לשבעים או שמונים שנה בכדי לפעול ענין אחד, וכיון שאין אתנו יודע עד מה] - לכן צריכים לחטוף ולנסות כל הזדמנות ואפשריות להוספה בעניני תומ"צ.

שזהו א' מהטעמים על ההצעה, שכל יהודי ישתדל לקבוע שיעורי תורה חדשים ברבים, ושכל אחד יהי' בעצמו "מגיד שיעור" - הן אנשים (עם אנשים), נשים (עם נשים) וטף (עם ילדים אחרים).

(משיחת ש"פ קורח, אדר"ח תמוז ה'תש"ן - מוגה, תרגום מאידית)

יהודי צריך ללמוד מקרח (כפי שקרח כתוב בתורה) גם לימוד חיובי [נוסף להלימוד "ולא יהי' קרחה ועדתו" (והתשובה שצריכים לעשות באם נכשלו בזה ח"ו)] - שהוא (היהודי) פיקח, מעם חכם ונבון, ועליו לדעת את מעלותיו, כפתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר שכשם שצריכים לדעת את חסרונות העצמיים על-מנת לתקנם, כך צריכים לדעת מעלות העצמיים בכדי לנצלם במילואם, צריך היהודי לדעת כי הוא פיקח והוא "עבד מלך מלך" (גם בגלות), ועליו להראות שמבלי הבט על כך שהוא נמצא בעולם שיכולים בו לעשות טעות, הוא מנצל את פקחותו בכדי לא ליכשל, ועוד ועיקר - הוא מנצל את פקחותו בכל הענינים הקשורים עם עבודת השי"ת בלימוד התורה וקיום המצוות וכו', עד באופן של "נדבה רוחו אותו לשרתו ולעבדו כו", עד שהוא מגיע ל"נתקדש קדש קדשים ויהי' ה' חלקו ונחלתו" - עי"ז שהוא מגלה בעצמו את בחי' הכהן גדול שבו (ע"י ביטול אמית').

ה"פקחות" - לדעת המעלות דורנו זה

כשם שזה בנוגע להעבודה של כל יחיד לעצמו, כך גם בנוגע להעבודה דכללות דורנו זה שצריכים לדעת את מעלת הדור (כננס על גבי ענק), דור האחרון בגלות ודור הראשון של הגאולה [כמובן מכל הסימנים המובאים בגמרא, וכמו שבעל הגאולה העיד כבר (לפני נשים) שכבר סיימו הכל, ורק צריך

מפתח השמחה: הדרך לגלות את האור הגנוז בלב הילד

בנושא חינוך הילדים, אנו עלולים למצוא את עצמנו מתמודדים מול קושי גדול: ילדנו נראה עייף ממאבקו להצליח, חסר מוטיבציה, או שקוע בעצבות שנובעת מכישלונות קטנים. במבט ראשון, נדמה לנו שתפקידנו הוא "לתקן" את הילד, להילחם ביצר הרע שלו ולנסות להחזיר בו משמעת וערכים מתוך כובד ראש ורצינות תהומית. אין אנו חושבים על שמחה כמפתח להצלחה, אנו חושבים שהשמחה היא רק ה"קינוח", משהו שיופיע אחרי שהילד יהיה "בסדר".

חשיבה גאולתית

אך מהי חשיבה גאולתית? לגלות את השלמות שכבר קיימת! התודעה החדשה מגלה לנו מבט הפוך לחלוטין. הילד אינו כלי ריק שיש למלא, אלא עולם מלא שנושא בתוכו את המהות כולה. כל ילד וילד יהודי בעולם נושא בתוכו את השלמות האלוקית, את כל התורה ואת כל הדורות כולם.

החידוש הוא. שיש לדעת שדווקא בילד קיימים לעיתים כוחות ושלמות, שייתכן ואינם גלויים אפילו אצל המחנך! תפקידנו אפוא אינו "להכניס" בו ידע, אלא להסיר את המחיצות המכסות על האור הפשוט שכבר בוער בו. אנו לא מחפשים ליצור משהו חדש, אלא להאיר את מה שכבר קיים.

יסוד הצלחת המחנך הוא בהיותו מקור של אור. במקום "לרדת" אל המקום החשוך של הילד, על

חשיבה גלוית

זוהי למעשה חשיבה גלוית. ראיית החינוך כצמצום וירידה. אנו רואים בחינוך מערכת היררכית נוקשה: המחנך הוא ה"ראש" והתלמיד הוא ה"רגל". כדי להשפיע, אנו חושבים שעל המחנך להרגיש שעליו "לרדת" ממקומו, לצמצם את עצמו, ולהתעסק בתיווך החסרונות של הילד. הגישה הזו מתמקדת במה שחסר - בעבירות, בטעויות ובעצבות, ולכן השמחה רק נתפסת כ"שומשום על הלחמנייה" - תוספת נחמדה אך לא הכרחית. התוצאה מזה היא שהתלמיד שנשאר "מקבל" מוגבל, שבמקרה הטוב מבצע הוראות, אך אינו מצליח לפרוץ את גבולותיו האישיים.

מלך המשיח לשליחויות רבות ויחודיות, סיפר פעם, שבתוך הקשיים אותם הוא עבר, הוא הרגיל את עצמו, לנסות לחייך בכח, כך הוא הצליח להתגבר ולשמור על השמחה בעבודת השם.

אך הדרך להצלחת המחנך היא על ידי הכוח שבהתנתקות. כדי להצליח להאיר כך את הילד, המחנך חייב רגעים של התעלות מוחלטת לעצמו. דווקא אותם רגעים של לימוד והתנתקות מה"חויך" לצורך התחברות לפנימיות התורה, הם אלו שמעניקים לו את הכוח להשפיע באמת. רק מי שמחובר לעומק הטוב המוחלט, יכול לראות את הילד ולקבוע: "הכל דבש". הוא לומד לקרוא את מפת החיים נכון - לא לראות "מכוננת הפוכה", אלא להבין שזהו טוב אלוקי שרק מחכה להתגלות.

המחנך להתעלות ולהפוך בעצמו למוקד עוצמתי של חיות והתקשרות עם התלמיד. כאשר המחנך בוער באור פנימי, הילד אינו רק "לומד" - הוא נסחף. הוא לא מקבל מידע, הוא הופך להיות העתק חי של המקור.

הסוד טמון בשמחה. השמחה איננה רק רגש, אלא אנרגיה של ניצחון. כפי שאומר בעל התניא בפרק כ"ו על שני בני אדם הנאבקים זה עם זה: לא החזק פיזית מנצח, אלא השמת. השמחה היא ה"וויטמין" המאפשר למידת הנצח להתגלות. כשילד שמה, הוא מקבל את הכוח לנצח את הנפש הבהמית שלו, לא מתוך מלחמה מתישה, אלא מתוך חיות שפורצת מחסומים. חסיד בשם ר' שלומקה מיידנצ'יק שנשלח על ידי הרבי שליט"א

למעשה בפועל

איך למעשה, אנו טועמים גאולה:

כיצד ניגשים לילד מתוך הבנה שבתוכו גנוז אור שכולל את כל הדורות? הנה שלושה צעדים מעשיים:

פעולה חיצונית מעוררת את הלב: למדו את הילד את הסוד שלימד ר' שלמקה מיידנצ'יק: "לחייך בכוח". גם כשהילד מרגיש עצוב או חסר ביטחון, עודדו אותו לרקוד, לשיר או פשוט לחייך. הפעולות החיצוניות הללו הן "לבושי הנפש" שיוצרים אקלים חדש בלב ומשנים את המציאות הרגשית שלו מקצה לקצה.

למחוק את ה"זיכרון השלילי": היצר הרע מנסה להפיל את הילד לעצבות דרך

תזכורת מתמדת של כשלונותיו. הנכו את הילד לא לשקוע ב"חשבון נפש" מדכא. הסבירו לו שברגע שהוא קיבל החלטה טובה להתקדם ולהוסיף באור, השם כבר סלח לו לחלוטין. השמחה על הסליחה וההתחלה החדשה היא הכלי האמיתי לשינוי.

להיכנס בריקודים: כשהילד פונה לבקש משהו או מתפלל, למדו אותו "אם הדלת פתוחה - נכנסים בריקודים". השמחה אינה תוצאה של מילוי הבקשה, אלא הדרך שעל ידה פותחים את צינורות השפע החדשים שבכלל לא היו קיימים קודם.

כאשר ניגש לילד לא כאל בעיה שיש לפתור, אלא כאל אבוקה של אור שרק מחכה לחיך שלנו כדי להתלקח, אנו מתחילים לחיות ולחנך בשירת הגאולה.

של הרבי באגרות קודש באותו מקום, נגשו בהתרגשות וסיפרו:

השיעור שלנו בישיבה, מתמודד עם מצב מאתגר. אחד הבחורים, בחור דומיננטי, חכם וחברותי, הסתכסך עם אחד הבחורים בשיעור ופשוט החליט להחרים אותו, כשעקב היותו חברותי מאד, הוא סוחף מיום ליום עוד בחורים, עד שהמצב פשוט נורא.

החלטנו שאנחנו חייבים לעשות מעשה, הרי לא יתכן שבחור יסבול כל כך, אלו מעשים שלא יעשו, ובמיוחד כשהאווירה בישיבה כולה נפגעת מכך. החלטנו לכתוב על כך לרבי, וכמו שאתה יכול לראות, החו בידם על הספר אגרות קודש, הרבי כותב כאן בפרוטרוט כיצד לפעול, ועם מי לדבר ומה לעשות, בכדי שאהבת ישראל תשוב לשרור בישיבה. האמת היא שלא תיארנו לעצמינו שנקבל תשובה נהירה וברורה כל כך, הוסיפו בהתפעלות רבה.

הפתרון לסכסוך המר

באחת מהערות החרדיות בדרום הארץ, ליד אחת מהישיבות החשובות באזור, עומד שולחן גדול בו כותבים בקביעות עשרות אברכים לרבי מידי שבוע. הבחורים מאותה ישיבה אמנם לא מהאוכלוסייה שמגיעה תדיר לשולחן, שכן שעות הפעילות בהן הדוכן פעיל, אינם בדרך כלל השעות בהן בחורי ישיבה אמורים לשהות מחוץ לבית מדרש, אך באחד הימים נראו לפתע שני בחורים שהגיעו לדוכן, שעל פניהם נראה היה שהם מוטרדים מדבר-מה וביקשו לכתוב לרבי. האברך ששהה שם הסביר להם בשמחה כיצד יש לכתוב לרבי שליט"א מלך המשיח, והם אכן התיישבו וכתבו.

בדרך כלל, כך מספר האברך ששהה שם, אנשים הכותבים לרבי, מותירים את ההוראות שקיבלו או את סיפורי הניסים שראו מהכתובה לעצמם, והרבה מהם לא משתפים את אלו שסייעו להם בכך. אך אותם בחורים, לאחר שכתבו, הטילו את המכתב בספר, ופתחו וקראו בעיון את המכתבים

ליום בדרגת כהנים

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (קרח טז, א). פרשתנו כולה נקראת על שמו של קרח, וקשה - כיצד פרשה שלימה בתורה נקראת על שם אדם רשע? בחסידות מבואר אשר רצונו של קרח במוהותו היה טוב עד שצריכים אנו ללמוד משאיפתו. קרח לא הסתפק בהיותו לוי אלא רצה להתעלות למדרגת כהן גדול הזוכה לקרבת ד' גדולה ביותר. קרח רצה להמצא במעמד ומצב הגאולה, בגאולה יתעלו הלויים ויעמדו בדרגת כהנים, כנאמר בפסוק "והכהנים הלויים". טעותו היתה בכך שניסה בשביל זה לקרב קץ הגאולה אף שלא הגיע זמנה באותה העת. (משיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ש"פ קרח תשמ"ח)

בשורת הגאולה

לראות את העולם בעיניים של תורה

התורה משפיעה על האדם, משנה את המהות. כשלומדים תורה אליבא דאמת, משתנה כל ההלך המחשבה, לראיה של התורה!

התורה היא המציאות האמיתית

לפעמים לא צריך להתאמץ, אפשר פשוט לראות. הנפלאות של התורה בולטות מול העיניים, אף אחד לא יכול להתכחש.

אבל רוב הפעמים, זה קשה. העולם מסתיר לנו, הצרות, טרדות הפרנסה, חינוך הילדים - איך אפשר מתוך כל ענייני היום יום לראות שהמציאות של העולם היא התורה הקדושה?

תכלית ומטרת בריאת העולם כולו הוא להכין ולזכך אותנו, שיהיה ראוי לגילוי השכינה בו. בחסידות מוסבר שהעולם הוא מלשון העלם, הוא מכסה ומסתיר על המציאות האמיתית שלו, אך כאשר מסירים את אותו העלם - מתגלה עולם חדש ומופלא.

להסתכל בעיניים של תורה

לאחר אלפיים שנים של גלות, בהם יהודים עבדו את הבורא יתברך בשלימות בכל קצווי תבל, הכינו וטיהרו את העולם בהבל פיהם, על ידי לימוד התורה וקיום המצוות - העולם השתנה. זה לא אותו עולם שהכרנו. העולם מוכן לגילוי של הגאולה השלימה, "ונגלה כבוד הוי" בפשטות, כאן בעולם הזה.

אבל למרות שכך הוא הדבר, קשה לראות את זה. בעיניים שלנו אנחנו רואים רק אסונות, איפה הגאולה?

עצה גדולה ונפלאה מביא כ"ק אדמו"ר שליט"א מליובאוויטש מלך המשיח כיצד לשנות את צורת הראיה, כך שנראה שכל המתרחש בעולם הוא כחלק מתהליך הגאולה, וזאת על ידי לימוד התורה בעיניי משיח וגאולה. ובלשונו הקדוש:

"לכל לראש המחשבה וההתבוננות לידע ולהכיר שעומדים כבר בהכניסה לימות המשיח, "הנה זה בא",

ובנוגע לפועל - למרות ה"שטורעם" שבדבר בתקופה האחרונה. . רואים שישנו קושי ("עם קומט אן שווער") להתדיר ההכרה וההרגשה שעומדים על סף ימות המשיח ממש עד שיתחילו "לחיות" בעיניי משיח וגאולה. . והעצה לזה - עליידי לימוד התורה בעיניי משיח וגאולה".

התורה יכולה לשנות את טבע האדם, וממילא כאשר יהודי לומד את העיניינים בתורה הקשורים לגאולה - בש"ס, מדרשים, זוהר ועוד - אופן הראיה והמחשבה שלו משתנה, עד שהוא רואה את העולם כולו בעיניי של גאולה! פתאום כל דבר נתחבר עם המדרש ההוא, ועם הגמרא שם. "ומלאה הארץ דעה את הוי", "וגר זאב עם כבש", "והשיב לב אבות על בנים" - כל ייעודי הגאולה מקבלים חיים חדשים ומשמעות חדשה, רלוונטית לחיים שלנו!

נדפס לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכ"ר

נציגי יפוצו בארה"ק אליהם ניתן לפנות ולכתוב
לרבי שליט"א מלך המשיח באגרות קודש (שרות ללא עלות)

קוממיות
הר' יוחאי אורן
055-6709563

קרית גת
הר' שלום דב נהן
055-6795990

ירושלים
הר' דובנר ציק
055-6784079

נוף הגליל, הר יונה
הר' גואל ישראל חתן
055-4010614

ביתר
הר' יוסף לרר, 055-4012938
(מידי יום שישי ברח' רבי אלעזר
המודעי 17)

טבריה
הר' דוד שוורץ, 055-670-4452

בני ברק
ב'היכלו של משיח'
רח' ירושלים 31

בית שמש
הר' משיח אדרעי
055-4012100

הביאוד שמעמיד דוד
שחש את טעמה המתוק
של הגאולה השלימה

תניא עם הביאוד
למבקשי השם

☎ 077.77.111.7

קו תוכן ללימוד שיעור התניא היומי,
קו החינוך, שו"ת כחסידות
ועוד תכנים רבים נוספים